YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

21 päivänä kesäkuuta 2001 *

Yhdistetyissä asioissa C-280/99 P, C-281/99 P ja C-282/99 P,

Moccia Irme SpA, kotipaikka Napoli (Italia), edustajinaan avvocato E. Cappelli, avvocato P. de Caterini ja avvocato A. Bandini, prosessiosoite Luxemburgissa,

Ferriera Lamifer SpA, kotipaikka Travagliato (Italia), edustajinaan avvocato C. Punzi, avvocato M. Siragusa ja avvocato F. Satta, prosessiosoite Luxemburgissa,

ja

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, kotipaikka Montecomprati (Italia), edustajinaan avvocato C. Punzi, avvocato M. Siragusa ja avvocato F. Satta, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

joissa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) yhdistetyissä asioissa

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

T-164/96—T-167/96, T-122/97 ja T-130/97, Moccia Irme ym. vastaan komissio, 12.5.1999 antaman tuomion (Kok. 1999, s. II-1477) kumoamista,

ja joissa valittajien vastapuolena ja muina asianosaisina ovat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään L. Pignataro, avustajanaan avvocato M. Moretto, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Prolafer Srl, kotipaikka Bergamo (Italia),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, kotipaikka Bergamo,

ja

Nuova Sidercamuna SpA, kotipaikka Berzo Inferiore (Italia),

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen ja F. Macken (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: osastopäällikkö D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Moccia Irme SpA:n, edustajanaan A. Bandini; Ferriera Lamifer SpA:n ja Ferriera Acciaieria Casilina SpA:n, edustajinaan M. Siragusa, F. Satta ja avvocato F. M. Moretti, ja komission, asiamiehenään L. Pignataro, avustajanaan M. Moretto, 16.11.2000 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 8.2.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Moccia Irme SpA (jäljempänä Moccia) (asia C-280/99 P), Ferriera Lamifer SpA (jäljempänä Lamifer) (asia C-281/99 P) ja Ferriera Acciaieria Casilina SpA (jäl-

jempänä Casilina) (asia C-282/99 P) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 28.7.1999 toimittamillaan valituksilla hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-164/96—T-167/96, T-122/97 ja T-130/97, Moccia Irme ym. vastaan komissio, 12.5.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-1477; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt kantajien kanteet, joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaadittiin kumoamaan tietyistä Italian suunnittelemista tukitoimenpiteistä osana Italian yksityisen terästeollisuuden rakenneuudistusohjelmaa 30 päivänä heinäkuuta 1996 tehty komission päätös 96/678/EHTY (EYVL L 316, s. 24) ja tietyistä Italian suunnittelemista sulkemiseen myönnettävistä tuista osana Italian yksityisen terästeollisuuden rakenneuudistusohjelmaa 18 päivänä joulukuuta 1996 tehty komission päätös 97/258/EHTY (EYVL 1997, L 102, s. 42).

2 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 12.10.1999 antamalla määräyksellä asiat C-280/99 P, C-281/99 P ja C-282/99 P yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

Yhteisön lainsäädäntö

3 EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa määrätään, että kyseisessä sopimuksessa määrätyin edellytyksin "yhteisössä kielletään valtioiden muodossa tai toisessa myöntämät tuet tai avustukset taikka määräämät erityismaksut".

4 EHTY:n perustamissopimuksen 95 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään lisäksi seuraavaa:

"Kaikissa niissä tapauksissa, joista ei määrätä tässä sopimuksessa ja joissa komission päätös tai suositus osoittautuu tarpeelliseksi 2, 3 ja 4 artiklassa

määrättyjen yhteisön tavoitteiden saavuttamiseksi hiilen ja teräksen yhteismarkkinoiden toiminnassa 5 artiklan mukaisesti, päätös voidaan tehdä tai suositus antaa sen jälkeen kun neuvoston yksimielinen puoltava lausunto on saatu ja neuvoa-antavaa komiteaa kuultu."

5 Komissio teki mainittujen määräysten perusteella terästeollisuudelle myönnettävää tukea koskevista yhteisön säännöistä 27 päivänä marraskuuta 1991 tehdyn komission päätöksen N:o 3855/91/EHTY (EYVL L 362, s. 57) eli vahvisti niin kutsutun viidennen terästukisäännöstön (jäljempänä viides säännöstö).

6 Viidennen säännöstön 1 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Jäsenvaltion tai paikallisten viranomaisten terästeollisuudelle antamaa tukea tai missä tahansa muodossa valtion varoista annettua tukea, riippumatta siitä, missä muodossa se on tai onko se erityistä tukea vai ei, voidaan pitää yhteisön tukena ja siten yhteismarkkinoiden toimintaan soveltuvana vain, jos se on 2—5 artiklan määräysten mukaista."

7 Viidennen säännöstön 2—5 artiklan mukaan yhteismarkkinoille soveltuvina voidaan pitää tutkimus- ja kehitystyöhön myönnettäviä tukia, ympäristönsuojeluun myönnettäviä tukia, lakkauttamiseen myönnettäviä tukia ja Kreikkaa,

Portugalia ja entistä Saksan demokraattista tasavaltaa koskevissa yleisissä tukiohjelmissa tarkoitettuja alueellisia tukia.

8 Viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa todetaan seuraavaa:

"Sellaisille yrityksille myönnettävää tukea, jotka lopettavat EHTY-terästeollisuustuotantonsa lopullisesti, voidaan pitää yhteismarkkinoille soveltuvana, jos nämä yritykset:

— ovat tulleet oikeushenkilöiksi ennen 1 päivää tammikuuta 1991,

— ovat valmistaneet säännöllisesti EHTY-terästuotteita tämän tuen ilmoittamispäivään saakka,

— eivät ole muuttaneet tuotantonsa ja laitostensa rakennetta 1 päivän tammikuuta 1991 jälkeen — —."

9 Viidennen säännöstön 6 artiklan 1 kohdassa määrätään, että komissiolle on annettava tieto 2—5 artiklassa tarkoitetun tuen myöntämistä tai muuttamista

koskevista suunnitelmista niin ajoissa, että se voi esittää asiaa koskevat huomautuksensa. Viidennen säännöstön 6 artiklan 6 kohdan mukaan kaikki kyseisen säännöstön 4 ja 5 artiklassa tarkoitetut tukien soveltamista koskevat yksittäiset tapaukset on ilmoitettava komissiolle 6 artiklan 1 kohdassa määrätyin edellytyksin.

Asiaa koskevat kansalliset oikeussäännöt

10 Italian hallitus ilmoitti vuoden 1994 helmikuussa viidennen säännöstön 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissiolle terästeollisuuden rakenneuudistussuunnitelman kiireisistä täytäntöönpanotoimenpiteistä 14.2.1994 annetun asetuksen (decreto-legge) nro 103. Kyseinen säädös saatettiin uudelleen voimaan 14.4.1994 annetulla asetuksella (decreto-legge) nro 234 ja uudemman kerran 20.6.1994 annetulla asetuksella (decreto-legge) nro 396, joka muutettiin lopullisesti 3.8.1994 annetuksi, Italian yksityisen terästeollisuuden rakenneuudistusta koskevaksi laiksi nro 481 (Gazzetta Ufficiale di Repubblica Italiana, nro 183, 6.8.1994, s. 12; jäljempänä laki nro 481/94).

11 Lain nro 481/94 1 §:n 1 momentissa sallitaan sulkemistuen myöntäminen terästeollisuusyrityksille sillä edellytyksellä, että laitokset hävitetään tietyssä määräajassa. Kyseisen lain 1 §:n 4 momentin mukaan hakemusten tutkintamenettelyt ja ohjelmien toteuttamista koskevat valvonta- ja tarkastusperusteet määritellään teollisuus-, kauppa- ja käsiteollisuusministerin päätöksellä.

12 Italian viranomaiset ilmoittivat vuoden 1994 elokuussa komissiolle lain nro 481/94 täytäntöönpanosäädöksen eli 12.10.1994 annettavan teollisuus-, kauppa- ja käsiteollisuusministerin asetuksen nro 683 (jäljempänä täytäntöönpanosäädös). Kyseisen täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 1 momentissa säädetään, että asianomaisten yritysten on lain nro 481/94 1 §:ssä tarkoitetun tuen saamiseksi täytettävä muun muassa seuraavat edellytykset:

"a) ne on kirjattu kaupparekisteriin ennen 1.1.1991 — —

b) ne eivät ole muuttaneet tuotantokohdettaan ja laitostensa rakennetta 1.1.1991 jälkeen — —

c) niiden on aloitettava laitostensa hävittäminen ennen 31.3.1995 — —

e) ne ovat ennen 14.2.1994 annetun asetuksen nro 103 antamista säännöllisesti tuottaneet — — tuotannon, josta sellainen valantehnyt asiantuntija, joka on

asiantuntijarekisteriin merkitty alan erityistuntija ja jonka yhtiön kotipaikan tuomioistuin on tähän tehtävään määrännyt, on antanut laissa tarkoitetun lausunnon."

13 Täytäntöönpanosäädöksen 2 §:n 4 momentin mukaan teollisuus-, kauppa- ja käsiteollisuusministeri "ilmoittaa erilaisista tuista EU:n komissiolle ennakkoluvan saamiseksi".

Lupapäätös

14 Komissio ilmoitti 12.12.1994 päivätyllä kirjeellä antavansa periaatteessa luvan tämän tuomion 11 ja 12 kohdassa tarkoitettuun tukijärjestelmään (EYVL C 390, s. 20; jäljempänä lupapäätös). Komissio edellytti kuitenkin, että kaikki tukia koskevat konkreettiset soveltamistapaukset oli ilmoitettava sille etukäteen. Viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua säännöllistä tuotantoa koskevan edellytyksen osalta komissio täsmensi, että yrityksen oli tukea saadakseen ollut pidettävä vuoden 1993 alusta vuoden 1994 helmikuuhun saakka yllä tuotantotoimintaa keskimäärin vähintään yhdessä vuorossa eli vähintään kahdeksan tuntia päivässä viitenä päivänä viikossa. Komissio totesi lisäksi, että Italian viranomaiset saattoivat kuitenkin objektiivisin perustein osoittaa, että yritys, joka ei täyttänyt edellä mainittua edellytystä, oli tuottanut säännöllisesti EHTY-terästuotteita.

Asiaa koskevat tosiseikat

15 Italian hallitus ilmoitti 8.9.1995 ja 11.3.1996 komissiolle tietyistä lain nro 481/94 soveltamistapauksista, joihin kuuluivat Moccialle, Lamiferille ja Casili-

nalle lopullisen sulkemisen perusteella myönnettävät tuet. Kyseiset kolme terästeollisuusyritystä, jotka olivat erikoistuneet teräksen ja/tai kuumavalssattujen tuotteiden tuotantoon, olivat ilmoittaneet vuoden 1993 osalta seuraavat tiedot:

— Moccian osalta tuotantokapasiteetti, joka oli 288 000 tonnia raakaterästä ja 165 000 tonnia kuumavalssattuja tuotteita vuodessa, sekä todellinen tuotanto, jonka määrä oli nolla

— Lamiferin osalta tuotantokapasiteetti, joka oli 154 560 tonnia vuodessa, sekä todellinen tuotanto, jonka määrä oli 23 542 tonnia vuodessa eli 15,2 prosenttia ilmoitetusta kapasiteetista

— Casilinan osalta tuotantokapasiteetti, joka oli 80 000 tonnia vuodessa, sekä todellinen tuotanto, jonka määrä oli 11 356 tonnia vuodessa eli 14,2 prosenttia ilmoitetusta kapasiteetista.

16 Komissio ilmoitti 15.9.1995 ja 12.6.1996 päivätyillä kirjeillä Italian hallitukselle päätöksestään aloittaa viidennen säännöstön 6 artiklan 4 kohdassa määrätty menettely sellaisten ilmoitettujen tukia koskevien tapausten osalta, joista kaksi koski valittajia. Komissio totesi kirjeissään, että kyseiset yritykset ja erityisesti valittajat eivät olleet vuoden 1993 alusta 28.2.1994 saakka pitäneet yllä tuotantoa keskimäärin yhdessä päivittäisessä vuorossa eli vähintään kahdeksan tuntia päivässä viitenä päivänä viikossa.

17 Komissio totesi päätöksessä 96/678/EHTY perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla yhteismarkkinoille soveltumattomiksi sellaiset tuet, joita Italian tasavalta suunnitteli myöntävänsä muun muassa Moccialle ja Casilinalle.

18 Komissio totesi päätöksessä 97/258/EHTY perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla yhteismarkkinoille soveltumattomiksi sellaiset tuet, joita Italian tasavalta suunnitteli myöntävänsä muun muassa Lamiferille.

19 Eräät niistä yrityksistä, joille oli tarkoitus myöntää päätöksissä 96/678/EHTY ja 97/258/EHTY tarkoitettuja tukia, nostivat kyseisiä päätöksiä koskevat kumoamiskanteet. Moccia, Prolafer Srl, Casilina ja Dora Ferriera Acciaieria Srl nostivat 19.10.1996 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen toimittamillaan kannekirjelmillä kanteet, jotka kirjattiin numeroilla T-164/96, T-165/96, T-166/96 ja T-167/96. Lamifer nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.4.1997 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin numerolla T-122/97. Nuova Sidercamuna SpA (jäljempänä Sidercamuna) nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.4.1997 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin numerolla T-130/97.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun kolmannen jaoston puheenjohtajan 18.12.1998 antamalla määräyksellä asiat yhdistettiin tuomion antamista varten.

Valituksenalainen tuomio

21 Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi ensin komission tekemän tutkimatta jättämistä koskevan väitteen, minkä jälkeen se tutki ja hylkäsi jokaisen kanneperusteen, johon kantajat vetosivat niiden vaatimustensa tueksi, jotka koskivat päätösten 96/678/EHTY ja 97/258/EHTY kumoamista.

22 Niiden kanneperusteiden osalta, jotka koskivat sitä, että EHTY:n perustamissopimusta ei voinut soveltaa käsiteltävänä olleessa asiassa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa, että EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan järjestelmä eroaa EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan (josta on muutettuna tullut EY 87 artiklan 1 kohta) järjestelmästä. Erotuksena viimeksi mainitusta järjestelmästä ensiksi mainitussa kielletään yleisesti ja ehdottomasti kaikki tuet, koska ne ovat luonnostaan hiilen ja teräksen yhteismarkkinoiden luomisen edellytysten vastaisia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi näin ollen valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa, että sulkemistuki, jonka jäsenvaltio myöntää EHTY-terästeollisuusyritykselle, kuuluu perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa olevan kiellon soveltamisalaan ilman, että olisi tarpeen osoittaa, että kilpailun edellytyksiä on tosiasiassa haitattu.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki tämän jälkeen ne kanneperusteet, jotka koskivat viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan ja sen tulkinnan lainvastaisuutta, johon komissio oli päätynyt kyseisessä määräyksessä olevan tuotannon säännöllisyyttä koskevan edellytyksen osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, että EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa määrättyyn kieltoon kohdistuvia poikkeuksia, kuten viidettä säännöstöä, on tulkittava suppeasti. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki tämän perusteella valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa sen päätelmän, että komissio saattoi harkintavaltaansa käyttäessään katsoa, että sulkemistuella oli oltava huomattavia vaikutuksia markkinoihin ja että sitä oli myönnettävä näin ollen ainoastaan sellaisille yrityksille, jotka olivat pitäneet yllä viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua säännöllistä tuotantotoimintaa, eikä komissio tällöin toiminut ilmeisesti lainvastaisesti tai käyttänyt harkintavaltaansa väärin.

24 Niiden kanneperusteiden osalta, jotka koskivat syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen tuomion 188 kohdassa, että se, että komissio olisi loukannut syrjintäkiellon periaatetta, edellyttäisi sitä, että se olisi kohdellut toisiinsa rinnastettavissa olevia tilanteita eri tavalla, mikä olisi aiheuttanut haittaa tietyille toimijoille verrattuna toisiin, ilman, että kyseinen erilainen kohtelu olisi perusteltavissa merkityksellisillä objektiivisilla eroilla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan näin ollen oli tutkittava erityisesti sitä, perustuiko erilainen kohtelu siihen, että oli olemassa merkityksellisiä objektiivisia eroja niiden tavoitteiden kannalta, joihin komissio saattoi laillisesti pyrkiä Euroopan terästeollisuutta koskevalla teollisuuspolitiikallaan. Tutkittuaan tosiseikat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, ettei minkäänlaista syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista ollut näytetty toteen.

25 Perusteluvelvollisuutta koskevien kanneperusteiden osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 263 kohdassa, että EHTY:n perustamissopimuksen 5 ja 15 artiklassa määrättyä perusteluvaatimusta on tulkittava ottaen huomioon tapauksen olosuhteet, erityisesti toimenpiteen sisältö, käytettyjen perustelujen luonne sekä se intressi, joka niillä, joille toimenpide on osoitettu, tai niillä, joita toimenpide koskee, voi olla selitysten saamiseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kun kyse on toimenpiteestä, joka on tarkoitettu yleisesti sovellettavaksi, komissio velvoitetaan perustamissopimuksen 5 ja 15 artiklan määräyksillä mainitsemaan päätöksensä perusteluissa päätöksen antamiseen johtanut kokonaistilanne sekä ne yleiset tavoitteet, joita se odottaa päätöksellä saavutettavan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei komissio ollut laiminlyönyt tätä velvollisuutta niissä tapauksissa, jotka sen käsiteltäviksi oli saatettu. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi näin ollen kyseiset kanneperusteet.

Valitukset

26 Moccia vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin muuttaa valituksenalaista tuomiota ja hyväksyy ne vaatimukset, jotka Moccia esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Lamifer ja Casilina vaativat valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin muuttaa valituksenalaista tuomiota ja määrää oikeudenkäyntikuluista vastaavasti.

27 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valitukset kokonaisuudessaan ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Moccian esittämät valitusperusteet

28 Moccia esittää valituksessaan kolme valitusperustetta, jotka koskevat ensinnäkin EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan väitettyä rikkomista,

toiseksi viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan väitettyä rikkomista ja kolmanneksi syrjintäkiellon periaatteen väitettyä loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste

29 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Moccia väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut valituksenalaisen tuomion 75—91 kohdassa ovat ristiriitaiset, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toisaalta todennut, että EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan tarkoituksena on taata tavanomaiset kilpailun edellytykset, mutta toisaalta väittänyt, että kilpailutilannetta ei ole otettava huomioon tulkittaessa kyseisen artiklan c alakohtaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on Moccian mukaan myös jättänyt ilmoittamatta ne syyt, joiden perusteella se puolustaa suppeaa tulkintaa, joka voi tietyissä tapauksissa poistaa määräykseltä kaiken merkityksen. Moccia väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tältä osin syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön.

30 Komissio väittää, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan tavoitteeseen, sen tarkoituksena ei ollut todeta, että kilpailuun kohdistuvaa haittaa olisi pidettävänä tukia koskevan kiellon soveltamisedellytyksenä. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tarkoituksena oli sitä vastoin muistuttaa, että EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklassa määrätty kielto on laadittu poikkeuksellisen huolellisesti. Viittaus "tavanomaisiin" kilpailun edellytyksiin on näin ollen ymmärrettävä siten, että kyseisen määräyksen tarkoituksena on taata kilpailuprosessin "luonnollinen" kulku. Terästeollisuusyrityksille myönnettäviä tukia on näin ollen pidettävä kiellettyinä ilman, että olisi tarpeen osoittaa, että tavanomaisille kilpailun edellytyksille on aiheutunut haittaa tai että tällainen vaara on olemassa. Komissio katsoo näin ollen, ettei valituksenalaista tuomiota ole perusteltu puutteellisesti.

31 Moccia on ensimmäisessä valitusperusteessaan vedonnut väittämäänsä harkintavallan väärinkäyttöön, ja tältä osin komissio katsoo, että valitusperusteen tämä osa ei selvästikään täytä tutkittavaksi ottamista koskevia edellytyksiä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi syyllistyä tällaiseen väärinkäyttöön. Se, että kyseisen valitusperusteen otsikko ja sisältö ovat keskenään ristiriidassa, saa komission mukaan aikaan sen, että valitusperusteen kyseinen osa on käsittämätön ja että sitä ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi.

32 Tältä osin on todettava, että erotuksena EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdasta EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa ei edellytetä, että tuki vääristäisi tai uhkaisi vääristää kilpailua, jotta sen voitaisiin katsoa olevan yhteismarkkinoille soveltumaton (ks. asia C-111/99 P, Lech-Stahlwerke v. komissio, määräys 25.1.2001, Kok. 2001, s. I-727, 41 kohta).

33 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa perustellusti todennut, EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa kielletään rajoituksetta kaikki tuet tavanomaisten kilpailun edellytysten syntymisen, ylläpitämisen ja noudattamisen varmistamiseksi, joten tukien on katsottava olevan yhteismarkkinoille soveltumattomia ilman, että olisi tarpeen osoittaa tai edes tutkia, onko kilpailun edellytyksiä haitattu tai voiko näin mahdollisesti käydä.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen soveltanut EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa olevaa oikeussääntöä asianmukaisesti, joten ensimmäinen valitusperuste on hylättävä niiltä osin kuin siinä vedotaan siihen, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat ristiriitaiset.

35 Sen väitteen osalta, joka koskee harkintavallan väärinkäyttöä, on muistettava, että EY 225 artiklan, EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensim-

mäisen kohdan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan määräysten mukaan valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 kohta).

36 Käsiteltävänä olevan asian osalta on todettava, ettei Moccia ole yhteisöjen tuomioistuimessa esittänyt sellaisia oikeudellisia seikkoja, joiden avulla se voisi perustella harkintavallan väitettyä väärinkäyttöä koskevan väitteensä. Ensimmäisen valitusperusteen tätä osaa ei näin ollen voida ottaa käsiteltäväksi tässä muutoksenhaussa, koska yhteisöjen tuomioistuimelle ei ole esitetty seikkoja sen arvioimiseksi, onko valitusperusteen kyseinen osa hyväksyttävä.

37 Moccian esittämä ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

38 Toisessa valitusperusteessaan Moccia arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan rikkomisesta ja virheellisestä tulkinnasta. Sen sijaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi todennut, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen, koska se ei ollut ottanut huomioon muita objektiivisia seikkoja kuin ne, jotka lupapäätöksessä ilmoitettiin "teknisen tuotantokapasiteetin" arvioimiseksi, se on tyytynyt valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa toteamaan, ettei komissio ollut käyttänyt harkintavaltaansa väärin taikka ilmeisesti jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen määräyksiä tai sen soveltamista koskevaa oikeussääntöä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen Moccian mukaan tulkinnut viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toista luetelmakohtaa liian suppeasti. Moccia väittää tältä osin lisäksi, että valituksenalaista tuomiota ei ole perusteltu riittävästi ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön.

39 Komissio katsoo, että valittaja pyrkii uudelleen tarjoamaan "tuotantokykyä" koskevaa perustetta sellaiseksi perusteeksi, jota olisi käytettävä tutkittaessa, onko viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaa tuotannon säännöllisyyttä koskevaa edellytystä noudatettu. Asiaa koskevista oikeussäännöistä ja erityisesti EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdasta ja 95 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee komission mukaan kuitenkin se, että viidettä säännöstöä on tulkittava suppeasti. Komissio toteaa lisäksi, että koska kyseinen valitusperuste ei sisällä minkäänlaista viittausta sen otsikossa mainittuihin perustelujen puutteellisuuteen ja harkintavallan väärinkäyttöön, valitusperusteen kyseisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

40 Tältä osin on todettava, että viidettä säännöstöä on EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklaan kohdistuvana poikkeuksena tulkittava suppeasti.

41 Suppeaa tulkintaa koskeva tarve ilmenee viidennen säännöstön perusteluiden sanamuodosta; komissio on mainituissa perusteluissa selvästi ilmaissut aikomuksensa siitä, että kyseistä säännöstöä olisi tulkittava suppeasti ja yksinomaan sen nimenomaisiin sanamuotoihin viitaten.

42 Viidennen säännöstön perustelujen I osan toisessa kohdassa vahvistetaan suppeaa tulkintaa koskeva vaatimus seuraavasti: "Komissio on ottanut käyttöön 1 päivästä tammikuuta 1986 päätöksellään N:o 3484/85/EHTY — — sääntöjä, joilla sallitaan tuen myöntäminen terästeollisuudelle erityisesti luetelluissa tapauksissa."

43 Tätä tulkintaa vahvistaa myös viidennen säännöstön perustelujen I osan viides kohta, jonka mukaan "näin laadittu täsmällinen järjestelmä — — on antanut kuluneiden vuosien aikana mahdollisuuden varmistaa tasapuoliset kilpailuolosuhteet tällä alalla".

44 Tapaa, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toista luetelmakohtaa ja soveltanut kyseistä määräystä valituksenalaisen tuomion 153—158 kohdassa, on tutkittava edellä esitetyt näkökohdat huomioon ottaen.

45 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös valituksenalaisen tuomion 154 kohdassa perustellusti todennut, että viidennen säännöstön tavoite on se, että tukia myönnetään ainoastaan niille yrityksille, joilla on huomattava asema markkinoilla ja joiden sulkeminen aiheuttaa tuntuvan vähennyksen todellisessa terästeollisuustuotannossa. Näin ollen on hyväksyttävä arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt saman tuomion 155 kohdassa ja jonka mukaan viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen kohdan toisessa luetelmakohdassa määrätty säännöllistä tuotantoa koskeva edellytys on hyväksytty, jotta vahvistettaisiin sulkemistukien tehokasta vaikutusta varmistamalla, että niillä on riittävän tuntuvia vaikutuksia paitsi laitosten purkamisen osalta myös nykyisen tuotantomäärän vähentämisen osalta.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen perustellusti hylännyt valituksenalaisen tuomion 157—158 kohdassa Moccian esittämän väitteen, jonka mukaan komission olisi pitänyt soveltaa arviointiperusteena ainoastaan tuotantokykyä.

47 Valitusperusteen se osa, joka koskee perustelujen väitettyä puutteellisuutta ja harkintavallan väitettyä väärinkäyttöä, on tämän tuomion 35 kohdassa mainitusta syystä hylättävä, koska yhteisöjen tuomioistuimelle ei ole esitetty seikkoja sen arvioimiseksi, onko valitusperusteen kyseinen osa perusteltu.

48 Moccian esittämä toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas valitusperuste

49 Kolmannessa valitusperusteessaan Moccia moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se ei ole perustellut sitä, miksi se hylkäsi väitteen, jonka mukaan komissio hyväksyessään kyseisen tukijärjestelmän hyväksyi implisiittisesti täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 2 momentin, jolla loukataan syrjintäkiellon periaatetta. Kyseinen syrjintä perustuu Moccian mukaan siihen, että mainitun säännöksen nojalla toiminnan lopettamisen perusteella myönnettävää tukea voidaan myöntää sellaiselle yritykselle, jolla on yksi laitos, ainoastaan siinä tapauksessa, että yritys osoittaa, että sillä on viiteajanjakson aikana ollut säännöllistä tuotantoa, vaikka tätä edellytystä ei sovelletakaan yrityksiin, joilla on useita laitoksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tältä osin todennut, että tapauksessa, jossa yrityksellä on useita laitoksia, säännöllistä tuotantoa koskevaa perustetta sovelletaan siihen tuotantolaitokseen, jonka toiminnan lakkauttamista suunnitellaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on Moccian mukaan näin ollen katsonut, että täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu säännöllistä tuotantoa koskeva peruste ei merkitse kyseisen säädöksen 1 §:n 4 momenttiin — jossa määritellään "tuotantokykyinen laitos" — kohdistuvaa poikkeusta.

50 Komissio väittää, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 2 momentti ei ole poikkeus saman pykälän 1 momentin e kohdassa olevasta velvollisuudesta; jälkimmäisen säännöksen mukaan sulkemistuen saamisen edellytyksenä on se, että yritykset ovat ennen asetuksen nro 103 antamista säännöllisesti pitäneet yllä tuotantoa, minkä sellainen valantehnyt asiantuntija, joka on alan erityistuntija, on vahvistanut. Komissio toteaa, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 229 ja 230 kohdassa todennut, täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 2 momentilla on eri tarkoitus kuin sen 4 §:llä. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen perustellut riittävästi sen, että se hylkäsi Moccian tekemän syrjintää koskevan väitteen.

51 Tältä osin on muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskevaa väitettä valituksenalaisen tuomion 228—233 kohdassa.

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 229 ja 230 kohdassa yksilöinyt täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 1 ja 2 momentin tavoitteet ja tullut saman tuomion 231 kohdassa siihen päätelmään, että kyseisillä säännöksillä on eri tarkoitus. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt tästä sen johtopäätöksen, että säädöksen 1 §:n 2 momentissa käytetystä sanamuodosta ei seuraa, että yrityksen, joka aikoo sulkea yhden tuotantolaitoksistaan, ei olisi täytettävä säädöksen 1 §:n 1 momentin e kohdassa määriteltyä säännöllistä tuotantoa koskevaa edellytystä.

53 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lopuksi valituksenalaisen tuomion 232—233 kohdassa osoittanut, että täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 2 momentin — jossa ei suinkaan poiketa saman säädöksen 1 §:n 1 momentissa säädetystä säännöllistä tuotantoa koskevasta edellytyksestä — tarkoituksena on täsmentää ne edellytykset, jotka useita tuotantolaitoksia omistavan yrityksen on täytettävä, jotta sille voidaan myöntää sulkemistukea silloin, kun yksi laitoksista suljetaan.

54 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, täytäntöönpanosäädöksen 1 §:n 2 momentissa olevalla määritelmällä ei mitenkään laajenneta tai kavenneta saman pykälän 1 momentin e kohdassa säädettyä säännöllistä tuotantoa koskevaa edellytystä.

55 Koska ne perustelut, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt kumotessaan valittajan väitteen, ovat kattavat ja riittävät, kolmas valitusperuste, joka koskee valituksenalaisen tuomion perustelujen puutteellisuutta, on hylättävä.

56 Koska yhtäkään Moccian esittämistä valitusperusteista ei ole hyväksytty, sen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Lamiferin ja Casilinan esittämät valitusperusteet

57 Lamifer ja Casilina esittävät neljä valitusperustetta, jotka koskevat ensinnäkin EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan ja 95 artiklan väitettyä rikkomista ja viimeksi mainitun artiklan soveltamatta jättämistä koskevien perustelujen puuttumista, toiseksi viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan väitettyä rikkomista, kolmanneksi lupapäätöksen väitettyä rikkomista ja sen soveltamisen väitettyä virheellisyyttä ja perustelematta jättämistä ja neljänneksi harkintavallan väärinkäyttöä.

Ensimmäinen valitusperuste

58 Lamiferin ja Casilinan esittämä ensimmäinen valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

59 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat toteavat, etteivät kyseiset tuet voi vääristää kilpailun edellytyksiä, joten ne eivät kuulu EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan soveltamisalaan. Kyseiset tuet eivät valittajien mukaan näin ollen ole kiellettyjä, joten niihin ei voida soveltaa viidettä säännöstöä. Viidennen säännöstön 4 artiklan 2 kohta, lupapäätös ja päätökset 96/678/EHTY ja 97/258/EHTY ovat näin ollen lainvastaisia niiltä osin kuin ne ovat ristiriidassa EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan kanssa sen takia, että kyseiset tuet ovat sellaisinaan yhteismarkkinoille soveltuvia. Tulkinta, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätynyt valituksenalaisen tuomion 75—91 kohdassa, on valittajien mukaan näin ollen liian rajoittava.

60 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa Lamifer ja Casilina väittävät, ettei mikään estä sitä, että valtion toimenpiteeseen, joka ei täytä viidennen säännöstön edellytyksiä, sovelletaan poikkeusta EHTY:n perustamissopimuksen 95 artiklan nojalla. Komission olisi tässä tilanteessa pitänyt arvioida, olisiko asianomaisten

yritysten sulkeminen edistänyt EHTY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa asetettujen tavoitteiden saavuttamista, mikä olisi oikeuttanut poikkeuksen soveltamisen. Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaiset tuet täyttivät valittajien mukaan EHTY:n perustamissopimuksen 95 artiklan soveltamisedellytykset, koska tuet olivat mainitussa 95 artiklassa tarkoitettuja välttämättömiä toimenpiteitä EHTY:n perustamissopimuksen 2—4 artiklassa määriteltyjen tavoitteiden saavuttamiseksi. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajien mukaan todennut valituksenalaisen tuomion 259 ja 260 kohdassa virheellisesti, etteivät kyseiset edellytykset olleet täyttyneet ja ettei ollut tutkittava sitä, voitiinko kyseinen tuki hyväksyä EHTY:n perustamissopimuksen 95 artiklan nojalla tehtävällä yksittäispäätöksellä.

61 Komissio toteaa, että kyseisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa esitetyt väitteet ovat uusia kanneperusteita, jotka on näin ollen jätettävä tutkimatta. Komission mukaan Lamifer ja Casilina eivät ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa väittäneet, että sulkemistukeen ei sovellettaisi EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa määrättyä kieltoa, eivätkä myöskään vedonneet viidennen säännöstön väitettyyn lainvastaisuuteen. Tällaiset väitteet on nimittäin esitetty ainoastaan asioissa T-164/97 ja T-130/97, joissa Lamifer ja Casilina eivät olleet asianosaisina.

62 Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan osalta komissio väittää, että Lamiferin ja Casilinan väite on uusi kanneperuste, joka on näin ollen jätettävä tutkimatta valitusasteessa.

63 Kyseisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on tältä osin todettava, että kuten valituksenalaisen tuomion 41 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Lamiferin ja Casilinan nostamissa kanteissa yksikään väite ei koskenut suoraan viidettä säännöstöä, sillä viides säännöstö oli päinvastoin se peruste, johon vedoten lupapäätöksen, päätöksen 96/678/EHTY ja päätöksen 97/258/EHTY lainmukaisuus riitautettiin. Valituksenalaisen tuomion 75 ja 76 kohdasta ilmenee myös, että kanneperusteen, jonka mukaan sulkemistukeen ei sovellettaisi EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohtaa, esittivät ensimmäisessä oikeusasteessa ainoastaan Moccia ja Sidercamuna.

64 Kyseisen valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee selvästi, että ainoastaan Sidercamuna on ensimmäisessä oikeusasteessa esittänyt väitteen, joka koskee sitä mahdollisuutta, että kyseiset tuet hyväksytään EHTY:n perustamissopimuksen 95 artiklan perusteella.

65 Tästä seuraa, että tämän tuomion 59 ja 60 kohdassa esitetty valitusperuste on todellisuudessa peruste, jonka Lamifer ja Casilina ovat esittäneet ensimmäisen kerran valitusasteessa.

66 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklasta ilmenee, asioiden yhdistämistä koskeva määräys ei vaikuta määräyksessä tarkoitettujen asioiden itsenäisyyteen ja niiden erilliseen luonteeseen, koska yhdistämispäätös voidaan aina peruuttaa.

67 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohta ja 116 artiklan 1 kohta estävät tällaisten uusien, kanteeseen sisältymättömien perusteiden esittämisen valituksessa (ks. mm. asia C-153/96 P, De Rijk v. komissio, tuomio 29.5.1997, Kok. 1997, s. I-2901, 18 kohta).

68 Lamiferin ja Casilinan esittämä ensimmäinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Toinen valitusperuste

69 Toisessa valitusperusteessaan Lamifer ja Casilina väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 138 kohdassa hyväksy-

nyt virheellisesti sen, että komissio on soveltanut perusteena enimmäistuotantokapasiteettia. Valittajien mukaan kyseisen perusteen soveltaminen nostaa esille kolme väitettä.

70 Kyseisen perusteen soveltaminen on ensinnäkin mielivaltaista, koska tukisäännöstössä viitataan ainoastaan tuotannon säännöllisyyteen. Jos tietyn yrityksen tuotanto tiettynä ajanjaksona ei poikkea huomattavasti kyseistä ajanjaksoa edeltävien ja sitä seuraavien vuosien tuotannosta, kyseistä tuotantoa voidaan pitää säännöllisenä. Lamifer ja Casilina väittävät, että niiden tapauksessa tällainen säännöllisyys on näytetty toteen.

71 Seuraavaksi Lamifer ja Casilina väittävät, että koska muiden viidennessä säännöstössä asetettujen edellytysten osalta viitepäivämäärä on 1.1.1991, se, että ainoa viiteajanjakso tuotannon säännöllisyyden tarkistamiseksi on vuosi 1993, on ristiriidassa viidenteen säännöstöön sisältyvien sääntöjen kanssa.

72 Valittajat toteavat lopuksi, että tietyn yrityksen asemaa markkinoilla ei voida riittävästi arvioida sellaisen ajanjakson perusteella, jota on objektiivisesti pidettävä lyhyenä ja jolle on ollut ominaista laskusuhdanne. Lamifer ja Casilina väittävät, että yrityksen asema markkinoilla on huomattava, jos yrityksellä on pitkän aikaa hallussaan tietty markkinaosuus, mitä on arvioitava dynaamisesta näkökulmasta eikä mielivaltaisesti määritetyn hyvin lyhyen ajanjakson perusteella.

73 Komissio väittää, että niiltä osin kuin Lamiferin ja Casilinan tämän valitusperusteen osalta esittämät väitteet aiheuttaisivat todellisuudessa sen, että yhteisöjen tuomioistuimen pitäisi tarkastella uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemiä, tosiseikkoja koskevia arvioita, kyseiset väitteet on jätettävä tutkimatta.

74 Muilta osin komissio toteaa, että Lamifer ja Casilina eivät riitauta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 139 kohdassa esittämää päätelmää, jonka mukaan valittajat eivät osoittaneet, että komissio olisi asettaessaan perusteeksi enimmäistuotantokapasiteetin ilmeisesti jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen määräyksiä tai sen soveltamista koskevaa oikeussääntöä. Valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

75 Niiltä osin kuin Lamifer ja Casilina ovat riitauttaneet valituksenalaisen tuomion 137 ja 138 kohdassa olevat perustelut, komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laajalti selittänyt niitä syitä, joiden takia enimmäistuotantokapasiteetin peruste on yhteensopiva viidennen säännöstön tavoitteiden kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluista ilmenevät komission mukaan näin ollen selvästi ne syyt, joiden perusteella se on hylännyt kyseisen väitteen.

76 Tältä osin on muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 138 kohdassa todennut, että Lamiferin ja Casilinan esittämässä perusteessa, jossa otetaan huomioon yrityksen todellinen tuotanto tiettynä vuotena ja tuotannon säännöllisyys verrattuna toiseen vuoteen, ei kuitenkaan oteta huomioon tuotantoa, jonka yritys kykenee saavuttamaan, eikä tuotantokapasiteetin ja todellisen tuotannon suhdetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on samassa kohdassa myös todennut, että perusteen soveltaminen olisi johtanut ainoastaan tuotantokapasiteetin vähenemiseen ja se olisi merkinnyt sitä, että tukea olisi myönnetty yrityksille, joiden tuotanto on ollut hyvin vähäistä ja siten merkityksetöntä kyseisten tukien tavoitteiden saavuttamisen kannalta.

77 Toiseksi on todettava, että Lamifer ja Casilina pyrkivät toisessa valitusperusteessaan riitauttamaan ne tosiseikkoja koskevat arviot, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätynyt.

78 EY 225 artiklasta ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin. Näin ollen ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toteamaan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta).

79 Lamifer ja Casilina eivät ole viitanneet sellaiseen oikeudenkäyntiaineistoon, josta ilmenisi ilmeisen aineellisen virheen olemassaolo. Valittajat eivät myöskään täsmennä, minkä virheen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on niiden mukaan tehnyt soveltaessaan todistustaakkaa ja todistelua koskevia oikeussääntöjä, eivätkä ne vetoa muuhun oikeussääntöön, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut.

80 Toinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Kolmas valitusperuste

81 Kolmannessa valitusperusteessa, joka jakautuu kolmeen osaan, Lamifer ja Casilina arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 140—145 kohdassa sekä 179 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa rikkonut lupapäätöstä ja soveltanut sitä virheellisesti ja perusteettomasti.

82 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajien mukaan ensinnäkin myöntänyt, että komissio on huolimatta siitä, että se oli lupapäätöksessä sitou-

tunut arvioimaan tukea sen käsiteltäviksi saatettuihin tapauksiin liittyvien erityisten olosuhteiden mukaisesti, jättänyt ottamatta huomioon Lamiferin ja Casilinan tuotannon kehityksen kolmen viitevuoden aikana samoin kuin ne ongelmat, joita valittajat kyseisenä ajanjaksona kohtasivat.

83 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole myöskään ottanut huomioon sitä, ettei komissio ole perustellut riittävästi päätöksiä 96/678/EHTY ja 97/258/EHTY, mikä esti Lamiferia ja Casilinaa esittämästä päätöksiä koskevia väitteitä. Kun komissio arvioi tuen yhteensopivuutta kilpailun turvaamisen kanssa, jäykkien määrällisten perusteiden vastapainoksi täytyy valittajien mukaan ehdottomasti asettaa asianomaisten yritysten erityisten olosuhteiden tarkastelu.

84 Lamifer ja Casilina toteavat lopuksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 141 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan valssaamot toimivat tavallisesti kolmessa kahdeksan tunnin mittaisessa päivittäisessä vuorossa, on virheellinen. Kuten EHTY:n kyselyyn 2.20 14.7.1993 annetusta komission tilastotoimiston tiedonannosta ilmenee, valssaamojen tuotantorytmi on hitaampi kuin terässulattojen, mikä merkitsee sitä, että komission määrittämää viitemäärää eli 25:tä prosenttia enimmäistuotantokapasiteetista ei voinut käyttää rankaisematta kuumavalssattuja tuotteita tuottavia yrityksiä.

85 Komissio katsoo, että kyseinen valitusperuste on ilmeisen perusteeton.

86 Ensinnäkin sen väitteen osalta, ettei Lamiferin ja Casilinan erityisiä tilanteita ole otettu huomioon, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on komission mukaan tarkastellut huolella molempien yritysten erityisiä tilanteita valituksenalaisen

tuomion 180 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa, ennen kuin se kyseisen tuomion 211 kohdassa ja 213—217 kohdassa hylkäsi valittajien syrjintää koskevan väitteen.

87 Perusteluvelvollisuuden osalta komissio toteaa, että kuten valituksenalaisen tuomion 262 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa on todettu, se ei ollut velvollinen vastaamaan täsmällisemmin niihin huomautuksiin, joita kolmannet osapuolet olivat esittäneet Italian hallitukselle hallinnollisessa menettelyssä ja jotka Italian hallitus sisällytti omiin huomautuksiinsa.

88 Valssaamojen ja terässulattojen väitetyn rakenteellisen eron osalta komissio katsoo, että valituksenalaisen tuomion 140—146 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti perustellut tuomionsa tältä osin. Väitetyn arviointivirheen osalta Lamifer ja Casilina pyrkivät komission mukaan todellisuudessa siihen, että tosiseikkoja tarkasteltaisiin uudelleen, ilman, että ne olisivat esittäneet mitään seikkaa, joka osoittaisi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen omassa arvioinnissaan.

89 Vaikka kyseisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, jossa Lamifer ja Casilina arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on hylännyt päätösten 96/678/EHTY ja 97/258/EHTY perusteluja koskevat valittajien väitteet, ei täsmennetä sitä, mikä valituksenalaisen tuomion osa siinä riitautetaan, on katsottava, että kyseinen valitusperusteen osa koskee mainitun tuomion 273—282 kohdan perusteluja; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kyseisissä kohdissa tutkinut kanneperustetta, joka koskee sitä, ettei Lamiferin ja Casilinan väitteitä otettu huomioon.

90 EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdassa määrättyyn tukia koskevaan ankaraan kieltoon kohdistuvan poikkeusjärjestelmän, kuten viidennen säännöstön, osalta suunnitellut tuet voidaan hyväksyä ainoastaan, jos ne täyttävät kaikki kyseisessä järjestelmässä asetetut edellytykset. Komission asiana on

suunniteltujen tukien tutkintamenettelyssä tarkistaa, täyttääkö tuen myöntäminen nämä edellytykset. Näin ollen ei ole tarpeen esittää muita perusteluja kuin ne, jotka koskevat sen toteamista, että joitakin kyseisessä järjestelmässä asetettuja edellytyksiä ei ole täytetty (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-356/90 ja C-180/91, Belgia v. komissio, tuomio 18.5.1993, Kok. 1993, s. I-2323, 36 kohta).

91 Tästä seuraa, että toisin kuin Lamifer ja Casilina väittävät, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 276 ja 278 kohdassa asianmukaisesti todennut, ettei komissio ollut velvollinen ottamaan kantaa sille esitettyihin väitteisiin, jotka koskivat Lamiferin ja Casilinan tuotannon kehitystä kolmen viitevuoden aikana, eikä niihin, jotka koskivat kyseisten yritysten mainittuna ajanjaksona kohtaamia ongelmia.

92 Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

93 Edellä esitetystä seuraa myös, että Lamiferin ja Casilinan esittämän kolmannen valitusperusteen toista osaa, jonka mukaan komission olisi pitänyt perustella päätöksensä valittajien esittämien huomautusten osalta ja Italian hallituksen esittämien vaihtoehtoisten perusteiden hylkäämisen osalta, ei myöskään voida hyväksyä.

94 Kolmannen valitusperusteen kolmannesta osasta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 141 kohdassa esittämä toteamus siitä, että valssaamot toimivat tavallisesti kolmessa kahdeksan tunnin mittaisessa päivittäisessä vuorossa, on virheellinen, on todettava, että Lamifer ja Casilina eivät ole osoittaneet, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi mitenkään vääristänyt sitä todistusaineistoa, joka sen käsiteltäväksi tältä osin saatettiin. Kuten tämän tuomion 78 kohdassa on esitetty, yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta rajoittuu muutoksenhaussa oikeuskysymyksiin, eikä

tosiseikkojen arviointiin liittyvä kysymys ole yhteisöjen tuomioistuimelle esitetty oikeuskysymys lukuun ottamatta niitä tapauksia, joissa mainittua vääristelyä on esiintynyt.

95 Valittajat eivät sitä paitsi voi riitauttaa sitä tosiseikkoja koskevaa arviointia, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätynyt valituksenalaisen tuomion 141 kohdassa, siten, että ne vetoavat lisätodisteena komission tilastotoimistolle esitettyyn EHTY:n kyselyyn 2.20. Kyseinen EHTY:n kysely on uusi kanneperuste, jota — kuten yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdasta ja 116 artiklan 2 kohdasta ilmenee — yhteisöjen tuomioistuin ei voi ottaa tutkittavaksi.

96 Edellä esitetty huomioon ottaen kolmannen valitusperusteen kolmas osa ei voi menestyä.

97 Tästä seuraa, että Lamiferin ja Casilinan esittämä kolmas valitusperuste on hylättävä.

Neljäs valitusperuste

98 Neljännessä valitusperusteessaan Lamifer ja Casilina arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta harkintavallan väärinkäytöstä epäyhdenvertaisen kohtelun näkökulmasta. Valittajat väittävät erityisesti, että komissio on hyväksynyt Diano- ja OLS-nimisille yrityksille suunnatun tukihankkeen, vaikka mainittujen yritysten tuotanto vuonna 1993 vastasi 21 prosenttia niiden tuotantokapasiteetista. Valittajat katsovat, että komission olisi pitänyt ottaa

niiden erityiset tilanteet huomioon samalla tavalla kuin se teki Dianon ja OLS:n osalta. Niillä eroilla, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 206—217 kohdassa yritysten tilanteiden välillä olevan, ei valittajien mukaan voida perustella niihin sovellettua epäedullisempaa kohtelua.

99 Lamifer väittää lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ottamatta huomioon sen, että yrityksiin, joiden tuotantomäärät vuonna 1993 olivat samat, sovellettiin erilaisia arviointiperusteita.

100 Komissio toteaa harkintavallan väitetyn väärinkäytön osalta, että valitusperusteen kyseinen osa ei selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi syyllistyä mainittuun harkintavallan väärinkäyttöön. Kyseinen valitusperuste on joka tapauksessa hylättävä. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että se, että Lamiferin ja Casilinan todellinen tuotanto oli 9,8 prosenttia ja 10,8 prosenttia pienempi kuin 25 prosentin vähimmäismäärä, oli sellainen objektiivinen ero, jolla voitiin perustella erilainen kohtelu. Niiden vaikeuksien osalta, joihin Lamifer ja Casilina ovat vedonneet, komissio toteaa, että kuten valituksenalaisen tuomion 211—213 kohdasta ilmenee, niitä ei ole asianmukaisesti näytetty toteen, toisin kuin Dianon ja OLS:n vaikeuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen voinut valituksenalaisen tuomion 214 kohdassa perustellusti todeta, että erilainen kohtelu oli tässä tapauksessa perusteltua.

101 Tältä osin on todettava, että kyseisessä valitusperusteessa riitautetaan se olosuhteita koskeva arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 206—217 kohdassa.

102 Kuten valituksenalaisen tuomion 213 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että Lamiferin ilmoittamaa tuotannon keskeyttämisen syytä ei ole näytetty asianmukaisesti toteen.

103 Tämä toteamus, jota Lamifer ei mitenkään ole riitauttanut, ei kuitenkaan missään tapauksessa voi olla muutoksenhaun kohteena, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole mitenkään vääristänyt oikeudenkäyntiaineistoa (ks. em. asia Hilti v. komissio, tuomion 42 kohta).

104 Lamiferin esittämä neljäs valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

105 Casilinan esittämän neljännen valitusperusteen osalta on todettava, että valituksenalaisen tuomion 210—214 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut, oliko Casilinan esittämä syy enimmäistuotantokapasiteettia koskevan perusteen noudattamatta jättämiselle perusteltavissa — kuten Dianon ja OLS:n tapauksissa — tuotannon jatkamista koskevalla vaatimuksella.

106 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 208 kohdassa perustellusti todennut, viidennen säännöstön tiukassa järjestelmässä edellytetään, että sulkemistuilla on mahdollisimman tehokas vaikutus markkinoihin mahdollisimman tehokkaan vähennyksen aikaansaamiseksi terästeollisuustuotantoon.

107 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 212—214 kohdassa perustellusti todennut, että toisin kuin Dianon ja OLS:n

ilmoittamat syyt, Casilinan esittämä tuotannon keskeyttämisen syy eli se, että valssausaihioita ei ollut saatavissa hintaan, joka olisi ollut kohtuullinen lopputuotteen hintaan nähden, ei perustu tuotannon jatkamista koskevaan vaatimukseen, ja että näin ollen siihen sovellettu epäedullisempi kohtelu oli perusteltu.

108 Koska minkäänlaista yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista ei ole näytetty toteen, Casilinan esittämää neljättä valitusperustetta ei voida hyväksyä.

109 Edellä esitetyn perusteella Lamiferin ja Casilinan valitukset on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

110 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valitusasiaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja valittajat ovat hävinneet asiansa, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan yhteisvastuullisesti komissiolle tässä oikeusasteessa aiheutuneet kulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitukset hylätään.**

2) **Moccia Irme SpA, Ferriera Lamifer SpA ja Ferriera Acciaieria Casilina SpA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan yhteisvastuullisesti korvaamaan komissiolle tässä oikeusasteessa aiheutuneet kulut.**

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä kesäkuuta 2001.

R. Grass C. Gulmann

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja